

Linda van Rijn

Winterzon

Literaire thriller

Hoofdstuk 1

‘Robin!’ Amber Munsterman keek om zich heen, op zoek naar de blonde krullen van haar dochter. Ze had Robin vandaag speciaal een knalroze vest aangetrokken, omdat dat lekker opviel op de drukke luchthaven. ‘Waar ben... O, daar.’

Ze kreeg haar dochter in het oog, die een meter of vijftien verderop boven op haar handbagagetrolley zat. De trolley, in de vorm van een roze eenhoorn met wieltjes eronder, had ze van haar tante gekregen. Toen Annemieke er een paar weken geleden mee aan kwam zetten, had Amber eigenlijk gedacht dat Robin het ding geen blik waardig zou keuren. Haar dochter had niet zoveel met echte meisjesdingen. Maar Robin was er meteen verliefd op geweest. Amber vond het grappig: haar stoere dochter, die weigerde om rokjes te dragen, helemaal in de ban van een roze eenhoorn met glitters op zijn oren. Nu zat ze op het koffertje als op een paard en keek naar de andere wachtenden met haar typerende mengeling van nieuwsgierigheid en iets brutals dat Amber altijd aan zichzelf deed denken.

‘Krentenbol?’

Ambers schoonmoeder haalde haar uit haar

gedachten door een broodje onder haar neus te houden. Amber schudde haar hoofd en moest haar best doen haar neus niet op te halen. Het was goed bedoeld, dat wist ze wel, maar het moest nog halfacht worden. Normaal kreeg ze voor negen uur alleen koffie naar binnen.

Over koffie gesproken, daar kon ze nog wel wat meer van gebruiken. Straks had ze tien uur lang alleen vliegtuigkoffie tot haar beschikking en de kwaliteit daarvan was altijd bedenkelijk.

Ze pakte haar portemonnee. ‘Iemand koffie?’ vroeg ze.

Bart, haar vriend, knikte. ‘Een doppio, graag.’

‘Iemand anders?’ Amber keek naar haar schoonouders. Die knikten allebei.

‘Jij, Sophie?’ Ze wierp een blik op haar schoonzus. Die deed haar mond open om iets te zeggen, maar werd toen afgeleid door haar zoontje. Hij was op de grond gaan liggen, neus tegen de vloer, armen boos om zijn hoofd gevouwen.

‘Levi...’ Sophie hurkte naast hem neer. ‘Levi, schatje... Sta eens op.’

Het enige merkbare teken dat het jongetje zijn moeder had gehoord, was het feit dat hij nu met zijn voeten begon te trappen.

Gijs, Levi’s vader en de broer van Bart, stond

op om zich ermee te bemoeien. Hij raapte zijn zoon van de grond, die daarop reageerde met nog veel meer getrap. Amber deed een stap naar achter toen hij begon te schreeuwen. Een peuterdriftbui op dit tijdstip, ze kon leukere dingen bedenken.

‘Ik neem wel een latte voor je mee’, mompelde ze tegen haar schoonzus, die knikte en nogal ongelukkig keek.

‘Wacht, ik help je.’

Annemieke, Barts jongste zus, kwam over-eind en liep met Amber mee naar de koffiebar, die zich een paar gates verderop bevond. Het was er gelukkig rustig en ze waren meteen aan de beurt. Amber plaatste hun bestelling en daarna gingen ze allebei op een barkruk zitten om te wachten.

‘Je kan wel merken dat Robin het gewend is om op reis te gaan’, zei Annemieke. ‘Ze is hartstikke zoet.’

Amber grinnikte. ‘Dat is ook een kwestie van geluk hebben. Volgens mij heb ik het enige kind ter wereld dat het echt leuk vindt om op een vliegveld rond te hangen.’

‘Daar kan Levi nog wat van leren.’ Annemieke trok een gezicht. ‘Hoewel, misschien ligt het

niet aan hem.'

Amber glimlachte toegeeflijk. Ze proefde heus wel het verborgen commentaar van haar schoonzus, maar het leek haar niet handig om daar nu in mee te gaan. Al was ze het wel met haar eens. Haar neefje was een lief mannetje, maar ook gewoon een tweejarige met een mening, die moest leren dat de wereld niet om hem draaide. Amber had zichzelf tot doel gesteld zich niet te ergeren aan het verwende gedrag van haar neefje en de halfslachtige aanpak die haar schoonzus en zwager eropna hielden. Anders zouden het tien lange dagen worden.

'Echt super van je ouders dat ze dit doen', veranderde ze van onderwerp.

Annemieke knikte. 'Ja, gaaf. Ik heb er zo'n zin in.'

'Anders ik wel.' Amber keek even voor zich uit, haar blik gericht op de barista die bezig was melk op te schuimen. Ze meende het ook. Tien dagen naar Curaçao was natuurlijk heerlijk, en dat haar schoonouders hen hadden uitgenodigd ongelooflijk genereus. Amber had uiteraard niet verteld dat ze bij de uitnodiging aanvankelijk ook wel even haar bedenkingen had gehad. Ze had helemaal geen beroerde schoonfamilie,

maar tien dagen met z'n allen in een vakantie-huis was wel het andere uiterste. Het zou haar moeite gaan kosten zich niet te ergeren aan de neiging van haar schoonmoeder om alles te willen regisseren, of aan het verwende gedrag waar Annemieke nog weleens last van had. Die mocht dan bijna dertig zijn en al tien jaar het huis uit, ze was en bleef het jongste kind en gedroeg zich navenant. Een jaar of twee geleden hadden ze eens met de hele familie de kerstdagen doorgebracht in een huisje op de Veluwe. Na twee dagen was Amber echt blij geweest dat ze weer naar huis mochten. Ze had zich op het einde zelfs geërgerd aan haar eigen vriend, die in zijn rol als recalcitrant oudste kind was vervallen en op het dieptepunt zelfs een hele nacht het licht in de badkamer had laten branden omdat hij wist dat zijn vader zich daaraan ergerde. In de auto op weg naar huis had Amber hem toegebeten dat ze een volwassen man wilde, geen eeuwige puber. Het ergste was nog dat Bart het niet eens echt door had gehad.

Na die ervaring had Amber gezworen de volgende keer een eigen huisje te nemen, of beter nog: kerst gewoon niet in zo'n vreselijk huisjespark te vieren, maar lekker thuis.

Maar ja, toen waren Herman en Ineke gekomen met de aankondiging dat ze hun veertigjarig huwelijk graag groots wilden vieren. Amber had eerst gedacht dat ze een groot feest bedoelden. Dat had haar verbaasd, want haar schoonouders hielden helemaal niet zo van dat soort feesten. Ze hadden een kleine club vaste vrienden en waren geen types om honderd man uit te nodigen om hun trouwdag te vieren. Een paar weken later hadden ze echter uit de doeken gedaan wat ze bedoelden met ‘groots’: met de hele familie tien dagen in een vakantievilla op Curaçao, alles verzorgd en betaald. Ze hadden zelfs al aangekondigd dat alle boodschappen ook voor hun rekening waren. Amber vond het een mooi gebaar en natuurlijk wilde ze niet ondankbaar lijken, want een gratis vakantie was nooit weg. Bovendien was het leuk voor Robin, die dol was op haar opa en oma, haar ooms en tantes en haar neefje. Ze had het er al een week over dat ze met Levi in de zee zou gaan zwemmen. Daarom had Amber zich voorgenomen zich gewoon niet te ergeren. Ze hoopte dat het zou lukken.

‘Koffie voor Amber?’ De barista was klaar met zijn werk en had de acht koffiebekers ver-

deeld over twee kartonnen trays. Hij las haar naam voor van de beker, waar zijn collega die met een merkstift op had gekalkt. Amber pakte een aantal suikerzakjes en roerstaafjes. Zij en Annemieke namen allebei een tray en liepen terug naar de gate waar de rest van de familie zat te wachten.

Het werd steeds drukker. Volgens de informatie op de boardingpass zou het instappen al begonnen moeten zijn, maar de twee grondstewardessen achter de balie waren vooral heel druk met telefoneren.

‘Waar is Herman?’ vroeg Amber verwonderd toen ze de koffie uitdeelde en de beker voor haar schoonvader overhield.

‘Daar’, wees Bart, licht vermoeid en met een zweem van ergernis.

Amber keek om en zag Hermans grijze hoofd bij de balie. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niks.’ Buiten het zicht van zijn moeder rolde Bart heel kinderachtig met zijn ogen. ‘Hij is gaan vragen waarom we nog niet aan het boarden zijn.’

Amber was niet echt verbaasd. Haar schoonvader was eigenlijk gewoon bloednerveus voor de vliegreis, maar dat wilde hij niet

toegeven. In plaats daarvan ging hij moeilijk doen over van alles en nog wat. Eerder, in de lange rij voor de handbagagecontrole, had hij om de twee seconden gezegd dat het toch niet normaal was dat er zo'n rij stond terwijl er zeker vijf poortjes dicht waren.

‘We mogen er zo in.’ Herman voegde zich weer bij zijn familie en vervolgde: ‘Als je ze niet een beetje achter de broek zit, vertrekken ze zo een halfuur te laat.’

Amber gaf maar geen antwoord. De opmerking dat op een vlucht als deze een halfuur uitloop heel normaal was, zou vast niet bijdragen aan het humeur van haar schoonvader. Anders dan hij was zij wel blij dat de grondstewardess hun bij het inchecken met een spijtig gezicht had meegedeeld dat er helaas een wijziging in de indeling had moeten plaatsvinden, waardoor ze niet allemaal bij elkaar konden zitten. Sophie, Gijs en Levi zaten aan de andere kant van het gangpad, maar wel op dezelfde rij als Amber, Bart en Robin. Haar schoonouders zaten een paar rijen achter hen, Annemieke en haar vriend Hendrik-Jan een aantal rijen naar voren.

Ineke was helemaal nerveus geworden en had de stewardess drie keer opnieuw uitgelegd dat ze

van tevoren had ingecheckt en dat ze toen juist allemaal stoelen bij elkaar had gekozen. De stewardess was erin geslaagd al die tijd te blijven glimlachen en Amber had geen spoor van irritatie weten te ontdekken toen het meisje keer op keer opnieuw had uitgelegd dat door onvoorziene omstandigheden soms passagiers alsnog verplaatst moesten worden. Wat die omstandigheden waren, legde ze niet uit. Herman was nog een beetje boos geworden, maar uiteindelijk was de situatie hetzelfde gebleven. Amber snapte het probleem niet zo, maar had zich ingehouden. Ze hield het er maar op dat haar schoonouders gewoon een beetje gespannen waren. Die maakten zich ook heel druk om de vlucht met twee kleintjes. Misschien kwam dat door Sophie. De afgelopen vijf dagen was de familie-appgroep ontploft met allerlei inpakstress-berichten, voor het grootste deel afkomstig van Sophie. Die had ook zo vaak met de luchtvaartmaatschappij gebeld dat het gênant begon te worden en vanochtend nog had ze verontwaardigd gebriest dat het belachelijk was dat een campingbedje alleen mee mocht tegen betaling van een toeslag. Amber had gevraagd waar ze het campingbed voor nodig had, aangezien er ook eentje in het vakantie-